HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a noua)

7 iulie 2016*

„Marcă a Uniunii Europene — Procedură de declarare a nulității — Marca Uniunii Europene verbală LUCEO — Motiv absolut de refuz — Reaua-credință la momentul depunerii cererii de înregistrare — Articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009”

În cauza T-82/14,

Copernicus-Trademarks Ltd, cu sediul în Borehamwood (Regatul Unit), reprezentată de F. Henkel, avocat,

reclamantă,

împotriva

Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), reprezentat de A. Schifko, în calitate de agent,

pârât,

cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO, intervenientă la Tribunal, fiind

Maquet GmbH, cu sediul în Rastatt (Germania), reprezentată de N. Hebeis, avocat,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a patra de recurs a EUIPO din 25 noiembrie 2013 (cauza R 2292/2012-4), privind o procedură de declarare a nulității între Copernicus-Trademarks și Maquet,

TRIBUNALUL (Camera a noua),

compus din domnii G. Berardis, președinte, O. Czúcz (raportor) și A. Popescu, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 4 februarie 2014,

având în vedere memoriul în răspuns al EUIPO depus la grefa Tribunalului la 15 mai 2014,

având în vedere memoriul în răspuns al intervenientei depus la grefa Tribunalului la 19 mai 2014,

având în vedere memoriul în replică depus la grefa Tribunalului la 4 septembrie 2014,

* Limba de procedură: germana.

având în vedere memoriul în duplică al intervenientei depus la grefa Tribunalului la 18 noiembrie 2014,

având în vedere întrebările scrise adresate de Tribunal părților, răspunsurile acestora din urmă și observațiile lor cu privire la răspunsurile celorlalte părți,

având în vedere că niciuna dintre părți nu a formulat, în termen de o lună de la comunicarea terminării procedurii scrise, o cerere de organizare a unei ședințe și întrucât a decis, în consecință, pe baza raportului judecătorului raportor și în temeiul articolului 135a din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La data de 29 iulie 2009, intervenienta, Maquet GmbH, a depus o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene la Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) în temeiul Regulamentului (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO 2009, L 78, p. 1). Marca a cărei înregistrare s-a solicitat este semnul verbal LUCEA LED pentru produsele „lămpi chirurgicale” din clasa 10 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare. Această cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene a fost publicată în *Buletinul mărcilor comunitare* nr. 31/2009 din 17 august 2009.

2 La data de 16 septembrie 2009, Copernicus EOOD (denumită în continuare „Copernicus”), reprezentată de domnul A., a depus o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene la EUIPO în temeiul Regulamentului nr. 207/2009.

3 Marca a cărei înregistrare s-a solicitat (denumită în continuare „marcă în litigiu”) este semnul verbal LUCEO.

4 Produsele pentru care s-a solicitat înregistrarea fac parte din clasele 10, 12 și 28 și corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

— clasa 10: „Aparate și instrumente chirurgicale, medicale, stomatologice și de uz veterinar, membre, ochi și dinți artificiali; articole ortopedice, material de sutură”;

— clasa 12: „Vehicul automobil pentru turism, inclus clasa 12; roți de motociclete, incluse în clasa 12; motociclete incluse în clasa 12, mopede, incluse în clasa 12; tractoare incluse în clasa 12; mașini de camping și caravane incluse în clasa 12; vehicule de aer incluse în clasa 12: vehicule spațiale incluse în clasa 12; vehicule pe șine metalice incluse în clasa 12; vehicule cu benzi de rulare incluse în clasa 12; vehicule acvatice incluse în clasa 12; vehicule amfibii incluse în clasa 12; scaune cu rotile; scootere pentru persoane cu handicap; mașinuțe de golf; cărucțuri; piese pentru vehicule motorizate incluse în clasa 12, și anume componente de caroserie; unități; motoare; componente de șasiu, în special piese de frână; arcuri; aparate cu abur; comandă a direcției; suspensie de roată; pneuri; capace de butuc; jante; suspensii de osii; componente de transmisie, și anume lanțuri; cutii de viteze; arbori de transmisie; accesorii de vehicule motorizate incluse în clasa 12, și anume cângi de tractare; platforme pentru capota unei mașini, elemente de bagaj pentru transportul în automobile, scaune pentru copii, huse de acoperire; lanțuri pentru zăpadă”;

— clasa 28: „Articole de gimnastică și sport; jocuri”.

5 Copernicus a revendicat o prioritate pentru marca în litigiu, care se întemeia pe cererea de înregistrare a mărcii austriece LUCEO nr. 1533/2009 depusă la Österreichisches Patentamt (Oficiul pentru brevete austriac) la 16 martie 2009 pentru aceleași produse ca cele menționate la punctul 4.

6 La 12 noiembrie 2009, Capella EOOD, care devenise titulara cererii de înregistrare a mărcii în litigiu la 21 octombrie 2009 și care era reprezentată de domnul A., a formulat opoziție împotriva cererii de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEA LED, în temeiul articolului 41 din Regulamentul nr. 207/2009.

7 Opoziția s-a întemeiat pe cererea de înregistrare a mărcii în litigiu. Deși data de depunere a acestei cereri era ulterioară celei de depunere a cererii de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEA LED, Capella s-a prevalat de anterioritatea sa, invocând revendicarea priorității menționate la punctul 5 de mai sus.

8 Cererea de înregistrare a mărcii în litigiu a fost publicată în *Buletinul mărcilor comunitare* nr. 39/2010 din 1 martie 2010.

9 Marca în litigiu a fost înregistrată la 26 octombrie 2010, sub numărul 8554974. Data de prioritate a acestei mărci a fost înscrisă în registru la 16 martie 2009.

10 La data de 3 mai 2011, intervenienta a depus la EUIPO o cerere de declarare a nulității mărcii în litigiu pentru toate produsele și serviciile pentru care aceasta fusese înregistrată.

11 Motivele de nulitate invocate în susținerea acestei cereri erau cele prevăzute la articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009. Potrivit intervenientei, Copernicus fusese de rea-credință la momentul depunerii cererii de înregistrare a unei mărci.

12 La data de 6 septembrie 2011, Verus EOOD, și la data de 27 august 2012, reclamanta, Copernicus-Trademarks Ltd, reprezentate de domnul A., au fost înscrise în registrul mărcilor Uniunii Europene ca titulare ale mărcii în litigiu.

13 La data de 14 decembrie 2012, divizia de anulare a declarat nulitatea mărcii în litigiu pentru motivul că Copernicus fusese de rea-credință la momentul depunerii cererii de înregistrare.

14 În aceeași zi, reclamanta, reprezentată de domnul A., a formulat o cale de atac la EUIPO împotriva deciziei diviziei de anulare, în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009.

15 La data de 13 noiembrie 2013, Ivo-Kermartin GmbH, de asemenea reprezentată de domnul A., a fost înscrisă în registrul mărcilor Uniunii Europene ca fiind noua titulară mărcii în litigiu.

16 Prin decizia din 25 noiembrie 2013 (denumită în continuare „decizia atacată”), al cărei destinatar este reclamanta, Camera a patra de recurs a EUIPO a respins calea de atac. Aceasta a confirmat concluzia diviziei de anulare potrivit căreia Copernicus fusese de rea-credință la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii în litigiu. În această privință, camera de recurs s-a întemeiat îndeosebi pe aprecierea că înregistrarea mărcii în litigiu fusese solicitată de Copernicus numai cu scopul de a putea să formuleze opoziție la cererea de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEA LED și să obțină din aceasta avantaje economice.

Concluziile părților

17 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate și respingerea cererii de declarare a nulității mărcii în litigiu;

— cu titlu subsidiar, anularea deciziei atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare la camera de recurs;

— obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

18 EUIPO și intervenienta solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

A – *Cu privire la admisibilitatea acțiunii*

19 La momentul depunerii cererii introductive, titulara mărcii în litigiu nu mai era reclamanta, ci Ivo-Kermartin (a se vedea punctul 15 de mai sus).

20 La data de 4 septembrie 2014, reclamanta a depus un document, ca anexa K.17 la replică, din care rezulta că Ivo-Kermartin a mandatat-o să acționeze în justiție la Tribunal în numele și pe seama sa în prezenta cauză.

21 În această privință, este suficient să se amintească faptul că instanța Uniunii Europene are dreptul să aprecieze, în funcție de împrejurările fiecărei cauze, dacă o bună administrare a justiției justifică respingerea pe fond a unei acțiuni fără a se pronunța în prealabil asupra admisibilității acesteia (Hotărârea din 26 februarie 2002, Consiliul/Boehringer, C-23/00 P, Rec., EU:C:2002:118, punctele 51 și 52).

22 În împrejurările cauzei, Tribunalul consideră că, din preocupare pentru economia procedurii, este necesar să se examineze de la bun început temeinicia acțiunii în anulare, fără a se pronunța în prealabil asupra admisibilității acesteia, întrucât, în orice caz și pentru motivele expuse mai jos, acțiunea este nefondată.

B – *Cu privire la temeinicia acțiunii*

23 În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă trei motive. Primul este întemeiat pe încălcarea articolului 75 a doua teză din Regulamentul nr. 207/2009, al doilea, pe încălcarea articolului 76 din regulamentul menționat și al treilea, pe încălcarea articolului 52 alineatul (1) litera (b) din acest regulament.

24 Prin argumentele invocate în cadrul acestor trei motive, care se suprapun parțial, reclamanta urmărește în esență să repună în discuție concluzia camerei de recurs potrivit căreia Copernicus a fost de rea-credință atunci când a depus cererea de înregistrare a mărcii în litigiu. Aceste argumente privesc concluzia camerei de recurs că, având în vedere ansamblul împrejurărilor în care a fost formulată această cerere, trebuia să se considere că Copernicus fusese de rea-credință. Reclamanta invocă de asemenea argumente prin care urmărește să conteste temeinicia constatărilor camerei de recurs

referitoare la existența unor astfel de împrejurări, precum și argumente întemeiate pe faptul că intervenienta însăși a fost de rea-credință și că această împrejurare nu a fost luată în considerare de camera de recurs.

25 Având în vedere esența motivelor invocate de reclamantă, după ce se vor reaminti dispozițiile și jurisprudența relevante, trebuie analizate argumentele sale care vizează infirmarea constatărilor camerei de recurs cu privire la împrejurările în care a fost formulată cererea de înregistrare a mărcii în litigiu, apoi cele privind concluzia camerei de recurs referitoare la reaua-credință a Copernicus și, în final, cele întemeiate pe faptul că reaua-credință a intervenientei nu a fost în mod suficient luată în considerare de camera de recurs.

1. *Cu privire la dispozițiile și la jurisprudența relevante*

26 Regimul de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene are la bază principiul „primului solicitant”, prevăzut la articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009. Potrivit acestui principiu, un semn nu poate fi înregistrat ca marcă a Uniunii Europene dacă există o marcă anterioară care să împiedice înregistrarea [a se vedea Hotărârea din 11 iulie 2013, SA.PAR./OAPI – Salini Costruttori (GRUPPO SALINI), T-321/10, EU:T:2013:372, punctul 17 și jurisprudența citată].

27 Cu toate acestea, aplicarea acestui principiu este nuanțată în special prin articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, potrivit căruia se declară nulitatea unei mărci a Uniunii Europene, ca urmare a unei cereri depuse la EUIPO sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere, atunci când solicitantul este de rea-credință la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii (a se vedea Hotărârea din 11 iulie 2013, GRUPPO SALINI, T-321/10, EU:T:2013:372, punctul 18 și jurisprudența citată).

28 Noțiunea de rea-credință vizată la articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 se raportează la o motivație subiectivă a persoanei care depune o cerere de înregistrare a unei mărci, mai precis la o intenție necinstită sau la un alt motiv prejudiciabil. Aceasta presupune un comportament care se îndepărtează de principiile recunoscute drept cele care însoțesc un comportament etic sau de utilizările conform bunelor practici în domeniul industrial sau comercial [a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 februarie 2012, Peeters Landbouwmachines/OAPI – Fors MW (BIGAB), T-33/11, EU:T:2012:77, punctele 35-38, și Concluziile avocatului general Sharpston în cauza Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:148, punctul 60].

29 Pentru a aprecia dacă un solicitant este de rea-credință, trebuie analizat în special dacă acesta intenționează să utilizeze marca solicitată. În acest context, trebuie amintit că funcția esențială a mărcii este de a garanta consumatorului sau utilizatorului final identitatea originii produsului sau serviciului vizat, permițându-i să distingă, fără nicio posibilitate de confuzie, acest produs sau serviciu de cele care au o altă proveniență (Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punctul 45).

30 Intenția de a împiedica comercializarea unui produs poate, în anumite împrejurări, să constituie un element al relei-credințe a solicitantului. Acesta este îndeosebi cazul atunci când ulterior se dovedește că acesta din urmă a înregistrat un semn ca marcă a Uniunii Europene fără a avea intenția de a o utiliza, cu unicul scop de a împiedica intrarea pe piață a unui terț [Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punctele 43 și 44, și Hotărârea din 8 mai 2014, Simca Europe/OAPI – PSA Peugeot Citroën (Simca), T-327/12, EU:T:2014:240, punctul 37].

31 Intenția solicitantului la momentul relevant este un element subiectiv care trebuie apreciat prin luarea în considerare a tuturor factorilor pertinenți proprii cazului în speță și care există la momentul depunerii cererii de înregistrare a unui semn ca marcă a Uniunii Europene. Această motivare va fi în

mod normal constatată prin referire la criterii obiective, printre care se numără în special logica comercială în care se înscrie depunerea cererii de înregistrare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punctele 37, 42 și 53).

32 În cadrul analizei globale efectuate în temeiul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, se poate ține cont și de originea semnului contestat și de utilizarea sa de la crearea acestuia, de logica comercială în care se înscrie depunerea cererii de înregistrare a semnului ca marcă a Uniunii Europene, precum și de cronologia evenimentelor care au caracterizat momentul depunerii cererii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 februarie 2012, BIGAB, T-33/11, EU:T:2012:77, punctele 21-23).

33 Partea care înțelege să invoce acest motiv de nulitate absolută are obligația de a dovedi împrejurările care permit să se ajungă la concluzia că titularul unei mărci a Uniunii Europene a fost de rea-credință la momentul depunerii cererii de înregistrare a acesteia (Hotărârea din 11 iulie 2013, GRUPPO SALINI, T-321/10, EU:T:2013:372, punctul 18).

34 Argumentele reclamantei trebuie analizate în lumina acestor dispoziții și a acestei jurisprudențe.

2. *Cu privire la argumentele care vizează constatările camerei de recurs referitoare la împrejurările în care a fost formulată cererea de înregistrare a mărcii în litigiu*

35 În decizia atacată, camera de recurs a constatat că cererea de înregistrare a mărcii în litigiu se înscria într-o strategie abuzivă de depunere a unor cereri de înregistrare a unor mărci, prin care se urmărea revendicarea priorității pentru o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene cu eludarea termenului de reflecție de șase luni prevăzut la articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 și a termenului de grație de cinci ani prevăzut la articolul 51 alineatul (1) litera (a) din acest regulament. Cererea de înregistrare a mărcii în litigiu ar fi fost depusă numai în scopul de a putea formula opoziție la cererea de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEA LED depusă de intervenientă și de a obține avantaje economice din această opoziție. Strategia de depunere în care se înscria cererea de înregistrare a mărcii în litigiu ar fi fost lipsită de transparență pentru terți.

36 Reclamanta apreciază că aceste constatări sunt viciate de erori.

a) Cu privire la constatarea potrivit căreia cererea de înregistrare a mărcii în litigiu se înscria într-o strategie abuzivă de depunere

37 După cum s-a arătat la punctul 35 de mai sus, o primă împrejurare de care a ținut cont camera de recurs este aceea că cererea de înregistrare a mărcii în litigiu se înscria într-o strategie de depunere a unor cereri de înregistrare a unor mărci prin care se urmărea să se revendice prioritatea pentru o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene cu eludarea termenului de reflecție de șase luni, precum și a termenului de grație de cinci ani și să se confere o poziție de blocaj domnului A., reprezentantul reclamantei, pentru a se opune unor cereri de înregistrare a unor mărci depuse de terți.

38 Camera de recurs a constatat existența unei astfel de strategii cu precădere la punctele 20, 25, 31, 32, 35 și 41 din decizia atacată. La punctul 20 din decizia atacată, aceasta a subliniat că Copernicus era o societate aflată în legătură cu domnul A. și că, pentru a aprecia dacă ea a acționat cu rea-credință, trebuia să se țină cont nu doar de comportamentul acesteia, ci și de cel al domnului A., precum și de cel al tuturor celorlalte societăți aflate în legătură cu acesta din urmă. Potrivit camerei de recurs, prin intermediul acestor societăți, domnul A. a urmat o strategie de depunere care implica un număr important de cereri de înregistrare, 2 392 de cereri de mărci germane și aproximativ 750 de cereri de mărci austriece care îi puteau fi atribuite, dintre care una singură, cel mult, ar fi fost înregistrată în fiecare țară (punctul 25 din decizia atacată). Camera de recurs a subliniat, în special la punctele 25, 35

și 41 din decizia atacată, că toate aceste cereri fuseseră depuse cu unicul scop de a revendica ulterior o prioritate pentru o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene. Strategia domnului A. ar consta în depunerea unui lanț nesfârșit de cereri de înregistrare a unor mărci naționale, fără a plăti taxele de depunere. Dacă un terț ar solicita înregistrarea unei mărci identice sau similare, atunci domnul A. ar solicita înregistrarea unei mărci a Uniunii Europene și ar revendica prioritatea pentru aceasta întemeindu-se pe ultima verigă a lanțului de cereri de înregistrare a unor mărci naționale. În continuare, acesta ar formula opoziție la cererea de înregistrare a terțului pe baza acestei cereri de înregistrare. La punctele 31 și 32 din decizia atacată, camera de recurs a apreciat că, întrucât această situație a survenit în fața sa numai în cauzele în care a fost implicat domnul A., ea nu ar fi rodul unei întâmplări, ci o consecință a strategiei de depunere urmate de domnul A.

39 Camera de recurs a dezvoltat îndeosebi la punctele 27-29, 33, 35, 36 și 43 din decizia atacată motivele pentru care a considerat că cererea de înregistrare a mărcii în litigiu se înscria în această strategie abuzivă de depunere. Astfel, la punctele 27-29 din decizia atacată, aceasta a subliniat că, începând din anul 2003, semnul LUCEO făcuse obiectul unor cereri de înregistrare ca marcă națională atât în Austria, cât și în Germania și că, începând cu anul 2005, fusese urmat un ritm semestrial de cereri aplicându-se schema „în martie în Austria, în septembrie în Germania”. Acest ritm semestrial ar corespunde tocmai termenului de reflecție de șase luni pentru a revendica prioritatea. Aceste cereri ar fi fost anulate succesiv din cauza neplății taxei de depunere. Camera de recurs a constatat, în special la punctul 33 din decizia atacată, că numai după ce intervenienta a solicitat înregistrarea mărcii Uniunii Europene LUCEA LED, Copernicus a solicitat înregistrarea mărcii în litigiu și a revendicat prioritatea pentru aceasta din urmă întemeindu-se pe ultima verigă din lanțul cererilor de înregistrare a mărcii naționale LUCEO, mai precis pe cererea de înregistrare a mărcii austriece depusă la 16 martie 2009. Camera de recurs ar fi dedus de aici că obiectivul pe care îl urmărise domnul A. înlănțuind diferitele cereri de înregistrare a unor mărci naționale LUCEO a fost acela de a putea revendica prioritatea pentru marca în litigiu în anii ulteriori depunerii primei cereri de înregistrare ca marcă națională a semnului LUCEO, în timp ce articolul 29 din Regulamentul nr. 207/2009 prevedea doar un termen de reflecție de șase luni. La punctele 36 și 43 din decizia atacată, camera de recurs a arătat că domnul A. însuși indicase că nu intenționa să utilizeze marca LUCEO personal și că nu a putut indica numele clienților care și-au exprimat interesul în acest sens. La punctele 35, 36 și 43 din decizia atacată, camera de recurs a considerat că argumentul potrivit căruia marca LUCEO fusese „dezvoltată” prin cererile de înregistrare a unor mărci naționale nu constituia decât un simplu pretext. În această privință, pe de o parte, camera de recurs a arătat că un comportament care constă în a depune în mod repetat cereri de înregistrare a unor mărci naționale fără intenția de a plăti taxele de depunere sau fără a le susține până la înregistrare nu putea fi considerat ca fiind o dezvoltare a unei mărci, ca de altfel nici faptul de a modifica ușor clasele la fiecare nouă cerere. Pe de altă parte, aceasta a apreciat că, după depunerea unei cereri de înregistrare pentru un semn deja „găsit”, în speță LUCEO, decizia de a o susține până la înregistrarea ca marcă a Uniunii Europene nu necesita ani de reflecție. Camera de recurs a dedus de aici că singurul obiectiv al cererii de înregistrare a mărcii în litigiu a fost acela de „a scurtcircuita” cererea de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEA LED, depusă de intervenientă.

40 Reclamanta susține că aceste considerații ale camerei de recurs sunt eronate. În acest context, ea invocă argumente vizând contestarea, pe de o parte, a concluziei camerei de recurs în ceea ce privește existența unei strategii abuzive de depunere folosite de domnul A. și, pe de altă parte, a concluziei potrivit căreia cererea de înregistrare a mărcii în litigiu se înscria în această strategie.

Cu privire la existența unei strategii abuzive de depunere

41 Reclamanta contestă concluzia camerei de recurs privind existența unei strategii abuzive de depunere din partea domnului A., astfel cum a fost descrisă la punctul 38 de mai sus. În acest context, pe de o parte, ea susține că, contrar constatărilor camerei de recurs, domnul A. urmează un model comercial

legitim, respectiv cel al unei agenții de mărci. Pe de altă parte, reclamanta susține că concluziile trase de camera de recurs din existența altor cauze aflate pe rolul său și în care era implicat domnul A. sunt viciate de erori.

– Cu privire la argumentele întemeiate pe caracterul legitim al modelului comercial urmat de domnul A.

42 Reclamanta susține că, din numărul cererilor de înregistrare a unor mărci naționale care pot fi atribuite domnului A., camera de recurs nu ar fi trebuit să deducă faptul că acestea fuseseră depuse cu scopul unic de a se putea apoi revendica prioritatea pentru o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene. Dimpotrivă, numărul ridicat al acestor cereri ar fi o consecință directă a activității sale legitime ca agenție de mărci, care ar consta în crearea unui portofoliu de mărci destinate a fi vândute unor terți, aspect de care camera de recurs nu ar fi ținut suficient cont. Cererile de înregistrare a unor mărci naționale ar face parte dintr-un proces de dezvoltare a mărcilor.

43 EUIPO și intervenienta contestă aceste argumente.

44 În această privință, în primul rând, trebuie arătat că reclamanta nu invocă niciun argument vizând infirmarea considerației camerei de recurs potrivit căreia, pentru a aprecia că Copernicus acționase cu rea-credință, trebuia să se țină cont nu doar de comportamentul propriu al acesteia, ci și de cel al domnului A., precum și de cel al tuturor celorlalte societăți aflate în legătură cu acesta.

45 În al doilea rând, trebuie constatat că, la punctul 34 din decizia atacată, camera de recurs a reținut că nimic nu împiedica o întreprindere să exercite o activitate de agenție de mărci și deci să depună, în cadrul unei astfel de activități, cereri de înregistrare pentru mărci pe care nu dorea să le utilizeze ea însăși, ci să le vândă unor terți. Cu toate acestea, camera de recurs a apreciat că activitatea domnului A. nu putea fi asimilată unei asemenea activități.

46 În al treilea rând, trebuie respins argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că înlănțuirea de cereri de înregistrare a unor mărci naționale se înscrie în efortul vizând dezvoltarea de mărci, care ar putea fi în mod legitim efectuat de o agenție de mărci.

47 În această privință, trebuie amintit că, desigur, nimic nu se opune posibilității ca titularul unei mărci înregistrate în mod valabil „să o dezvolte” printr-o marcă ulterioară, modificând-o sub aspectul semnului, al listei de produse și de servicii vizate sau al întinderii geografice a protecției.

48 Cu toate acestea, după cum rezultă din constatările camerei de recurs, domnul A. a înlănțuit cereri de înregistrare a unor mărci naționale, care au fost depuse la fiecare șase luni, alternativ în Germania și în Austria, chiar înainte de împlinirea termenului de reflecție de șase luni pentru a revendica prioritatea pentru o marcă a Uniunii Europene în temeiul articolului 29 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009. Aceste cereri au fost anulate succesiv din cauza neplății taxelor de depunere și nu au fost, așadar, examinate de oficiile naționale de mărci.

49 Un astfel de comportament nu poate fi considerat un comportament comercial legitim, ci trebuie considerat ca fiind contrar obiectivelor Regulamentului nr. 207/2009.

50 După cum a arătat camera de recurs în mod întemeiat, articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 prevede că persoana care depune o cerere de înregistrare a unei mărci naționale dispune de un termen de reflecție de șase luni pentru a decide dacă vrea să introducă și o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene pentru aceeași marcă și pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care a fost depusă această marcă sau cuprinse în acestea din urmă. La rândul său, articolul 51 alineatul (1) litera (a) din același regulament prevede că titularul unei mărci a Uniunii Europene este declarat decăzut din drepturi, ca urmare a unei cereri prezentate la EUIPO sau a unei cereri

reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere, în cazul în care, pentru o perioadă neîntreruptă de cinci ani, marca nu a făcut obiectul unei utilizări serioase în Uniune pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată și în cazul în care nu există motive întemeiate pentru neutilizare.

51 Or, se impune constatarea faptului că înlănțuirea succesivă de cereri de înregistrare a unor mărci naționale pentru același semn pentru produse și servicii din clase cel puțin parțial identice vizează să confere domnului A. o poziție de blocaj. Astfel, atunci când un terț depune o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene identice sau similare, domnul A. solicită înregistrarea unei mărci a Uniunii Europene, revendică prioritatea pentru aceasta întemeindu-se pe ultima verigă din lanțul cererilor de înregistrare a unor mărci naționale și formulează opoziție pe baza respectivei cereri de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene. Înlănțuirea succesivă de cereri de înregistrare a unor mărci naționale urmărește, așadar, să îi confere o poziție de blocaj pentru o perioadă care depășește durata termenului de reflecție de șase luni prevăzut la articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 și chiar durata termenului de grație de cinci ani prevăzut la articolul 51 alineatul (1) litera (a) din regulamentul amintit.

52 Prin urmare, trebuie să se constate că strategia de depunere practicată de domnul A. este nu doar neconformă cu obiectivele urmărite de Regulamentul nr. 207/2009, ci amintește de o situație de „abuz de drept” caracterizată prin faptul că, *primo*, în pofida unei respectări formale a condițiilor prevăzute de reglementarea Uniunii, obiectivul urmărit de aceasta nu este atins și, *secundo*, există voința de a obține un avantaj care rezultă din reglementarea menționată prin crearea în mod artificial a condițiilor necesare pentru obținerea acestuia (Hotărârea din 14 decembrie 2000, Emsland-Stärke, C-110/99, EU:C:2000:695, punctele 52 și 53, și Hotărârea din 21 iulie 2005, Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, EU:C:2005:491, punctul 39).

53 În al patrulea rând, dat fiind că reclamanta susține că vinde unor terți mărcile care figurează în portofoliul său, trebuie amintit că, la punctele 36 și 43 din decizia atacată, camera de recurs a constatat că nu se putea face dovada existenței unor terți care să fie interesați de cererile de înregistrare a unor mărci naționale depuse de reclamantă, iar reclamanta nu a avansat niciun argument susceptibil să repună în discuție această considerație. În orice caz, trebuie arătat că, dacă obiectivul domnului A. ar fi fost numai acela de a-și extinde portofoliul de mărci ale Uniunii Europene și naționale, acesta s-ar fi putut limita la înregistrarea unor astfel de mărci, iar nu să înlănțuiască cererile de înregistrare a unor mărci naționale, care nu au fost analizate și au fost anulate succesiv din cauza faptului că nu a plătit taxa de depunere.

54 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că în mod întemeiat camera de recurs a apreciat că demersurile întreprinse de domnul A. și de societățile aflate în legătură cu acesta nu puteau fi asimilate unei activități pe care o agenție de mărci ar putea să o exercite în mod legitim, ci urmăreau să îi confere o poziție de blocaj pentru o perioadă care depășește termenul de reflecție de șase luni prevăzut la articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 și termenul de grație de cinci ani prevăzut de articolul 51 alineatul (1) litera (a) din acest regulament.

55 Niciunul dintre celelalte argumente invocate de reclamantă nu este susceptibil să repună în discuție această concluzie.

56 În primul rând, trebuie respins argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că, în realitate, numărul de cereri de înregistrare nu corespundea numărului de mărci distincte solicitate, care ar fi cu mult mai scăzut. Acest argument confirmă mai curând considerațiile camerei de recurs. Astfel, pentru a exercita o activitate legitimă a unei agenții de mărci, nu ar fi fost necesară formularea unei multitudini de cereri de înregistrare pentru aceeași marcă, cum a procedat domnul A.

57 În al doilea rând, reclamanta susține că o mare parte din „mărcile dezvoltate” au fost efectiv înregistrate. Contrar argumentelor intervenientei, domnul A. și societățile aflate în legătură cu acesta nu dispuneau doar de 90, ci de 200 de mărci înregistrate ale Uniunii Europene. Domnul A. s-ar fi străduit în mod constant, atât cât era posibil din punct de vedere juridic și economic, să înregistreze integral toate mărcile pe care le-ar fi dezvoltat.

58 În această privință, *primo*, în ceea ce privește argumentul întemeiat pe faptul că domnul A. s-a străduit să înregistreze toate mărcile pe care le-a dezvoltat, este suficient să se arate, pe de o parte, că, potrivit constatărilor camerei de recurs, o mare parte din cererile de înregistrare care pot fi atribuite acestuia nu au fost examinate și nu au avut succes din cauza neplății taxelor de depunere și, pe de altă parte, că reclamanta nu a contestat aceste constatări în mod detaliat.

59 *Secundo*, nici faptul că un anumit număr de mărci au fost în final înregistrate în numele domnului A. sau al unor societăți aflate în legătură cu acesta nu repune în discuție considerațiile camerei de recurs. Astfel, strategia abuzivă de depunere evidențiată de aceasta presupune ca, în momentul în care el decide să își utilizeze poziția de blocaj, să solicite înregistrarea unei mărci a Uniunii Europene, revendicând prioritatea în temeiul ultimei verigi din lanțul de cereri de înregistrare a unor mărci naționale.

60 *Tertio*, în ceea ce privește numărul exact de mărci care îi puteau fi atribuite domnului A. sau societăților aflate în legătură cu acesta, trebuie arătat că considerațiile camerei de recurs sunt întemeiate pe o comparație între amplitudinea numărului cererilor de înregistrare, pe de o parte, și mărcile înregistrate, pe de altă parte. Or, chiar presupunând că au fost înregistrate 200 de mărci, cum susține reclamanta, diferența dintre numărul cererilor de înregistrare a unor mărci naționale, și anume de peste 3 000, și cel al mărcilor înregistrate în final ar rămâne considerabilă. În orice caz, trebuie să se constate că reclamanta nu a depus niciun element de probă care să permită dovedirea faptului că, la momentul adoptării deciziei atacate, 200 de mărci înregistrate puteau fi atribuite domnului A.

61 Prin urmare, aceste argumente trebuie să fie de asemenea respinse.

62 În al treilea rând, argumentul reclamantei potrivit căruia o parte dintre cererile de înregistrare a unor mărci nu ar fi fost susținute din cauza faptului că piața nu s-ar fi dezvoltat la modul general așteptat sau pentru că ar fi devenit evident că denumirea aleasă era inadecvată pentru produsele sau serviciile în cauză nu este nici el de natură să demonstreze o eroare de apreciere care afectează considerațiile camerei de recurs. Acest lucru este valabil și pentru argumentul întemeiat pe faptul că în anumite sectoare este dificil de găsit un semn verbal care să nu intre în conflict cu drepturi mai vechi. Astfel, aceste argumente nu pot justifica formularea în lanț a cererilor de înregistrare a unor mărci naționale pentru același semn.

63 În consecință, trebuie respinse toate argumentele reclamantei întemeiate pe faptul că multitudinea cererilor de înregistrare a unor mărci germane și austriece care puteau fi atribuite domnului A. poate fi justificată pe baza modelului comercial legitim pe care îl urma.

– Cu privire la celelalte cauze care îl vizează pe domnul A. luate în considerare de camera de recurs

64 Reclamanta susține că este eronată concluzia camerei de recurs potrivit căreia situația care survenit în prezenta cauză aflată pe rolul său (punctele 38 și 39 de mai sus) nu era o întâmplare. Mai întâi, în toate cele cinci cauze menționate de camera de recurs, domnul A. nu ar fi avut cunoștință de depunerea unei cereri de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene de către un terț decât după ce a depus el însuși cererea de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene. În continuare, camera de recurs ar fi menționat chiar ea alte trei cauze în care domnul A. și-a întemeiat opoziția pe o marcă ce fusese deja înregistrată la momentul depunerii cererii formulate de terți. Pe de altă parte, existența celor trei cauze ar demonstra faptul că domnul A. nu ar fi așteptat depunerea de către un terț a unei cereri de înregistrare a unei mărci identice sau similare înainte de a solicita el însuși înregistrarea unei mărci a

Uniunii Europene și de a revendica prioritatea pentru această marcă în temeiul unei cereri de înregistrare a unei mărci naționale. În plus, numărul cauzelor menționate de camera de recurs ar fi restrâns în raport cu numărul cererilor de înregistrare a unei mărci depuse de la începutul anului 2001 și cu cele peste 200 de mărci înregistrate ale Uniunii Europene. Mai mult, cele cinci proceduri menționate de camera de recurs ar fi constituit o excepție și ar fi fost doar rodul hazardului. În sfârșit, în temeiul articolului 75 a doua teză din Regulamentul nr. 207/2009, camera de recurs ar fi trebuit să asculte reclamanta în această privință înainte de adoptarea deciziei atacate.

65 EUIPO și intervenienta contestă aceste argumente.

66 În primul rând trebuie analizată obiecția întemeiată pe o încălcare a dreptului de a fi ascultat.

67 În această privință trebuie amintit că, potrivit articolului 75 a doua teză din Regulamentul nr. 207/2009, hotărârile EUIPO nu se pot întemeia decât pe motive sau dovezi asupra cărora părțile interesate au avut posibilitatea de a formula observații.

68 Or, în ceea ce privește cele trei cauze menționate de camera de recurs la punctele 31 și 32 din decizia atacată, referitoare la mărcile VORTEX, ROCKY și FORERUNNER, trebuie constatat că, în cererea de declarare a nulității din 2 mai 2011, intervenienta a invocat faptul că domnul A. era implicat în conflicte privind mărci și că acesta invocase sistematic prioritatea pentru cereri de înregistrare a unor mărci ale Uniunii Europene întemeindu-se pe cererile de înregistrare a unor mărci naționale. În acest context, în anexele 4c și 6 la cererea menționată, ea a făcut referire la un număr mare de semne vizate prin această practică, printre care se numărau semnele VORTEX, ROCKY și FORERUNNER. Raportat la aceste mărci, reclamanta și predecesorii său au avut, așadar, ocazia să se pronunțe în cursul procedurii de la EUIPO.

69 În măsura în care reclamanta susține că, dacă ar fi știut că aceste cereri de înregistrare a unor mărci vor fi avute în vedere de camera de recurs în decizia atacată drept un indiciu al relei-credințe a Copernicus, s-ar fi exprimat mai mult în această privință, este suficient să se amintească faptul că dreptul de a fi ascultat, în sensul articolului 75 a doua teză din Regulamentul nr. 207/2009, se extinde la elementele de fapt sau de drept care constituie temeiul actului decizional, dar nu la poziția finală pe care administrația intenționează să o adopte [a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 septembrie 2006, L & D/OAPI – Sämann (Aire Limpio), T-168/04, EU:T:2006:245, punctul 116]. Prin urmare, acest argument trebuie să fie de asemenea respins.

70 În al doilea rând, trebuie analizat argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că situația survenită în prezenta cauză și în cele trei cauze referitoare la mărcile VORTEX, ROCKY și FORERUNNER era întâmplătoare întrucât domnul A. nu a avut cunoștință de cererile de înregistrare ale terților la momentul formulării cererii sale de înregistrare.

71 În această privință, trebuie arătat că, desigur, potrivit articolului 29 din Regulamentul nr. 207/2009, solicitantul unei mărci naționale poate, în termenul de reflecție de șase luni de la data de depunere a acesteia, să revendice prioritatea pentru o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene. Așadar, este teoretic posibil ca în cursul acestui termen de reflecție un terț să solicite înregistrarea ca marcă a Uniunii Europene a unui semn identic sau similar și, la rândul său, fără a avea cunoștință despre această cerere, ca solicitantul înregistrării mărcii naționale să decidă de asemenea să solicite înregistrarea unei mărci a Uniunii Europene și să revendice prioritatea pentru aceasta.

72 Cu toate acestea, așa cum s-a arătat la punctele 42-63 de mai sus, în împrejurările din speță, camera de recurs era îndreptățită să aprecieze că formularea în lanț de cereri de înregistrare a unor mărci naționale de către domnul A. avea ca obiectiv să îi confere o poziție de blocaj pe care să o utilizeze pentru a formula opoziție la cererile de înregistrare depuse de terți. În aceste împrejurări și având în vedere faptul că această situație s-a ivit numai în cauze în care era implicat domnul A., camera de recurs putea în mod întemeiat să considere că nu era o întâmplare.

73 Niciunul dintre argumentele invocate de reclamantă nu poate să infirme această concluzie.

74 *Primo*, reclamanta susține că, contrar constatărilor camerei de recurs, domnul A. și-a întemeiat în anumite cazuri opoziția pe mărci ale Uniunii Europene deja înregistrate.

75 Acest argument trebuie respins în ceea ce privește cauzele referitoare la mărcile VORTEX, ROCKY și FORERUNNER, menționate de camera de recurs în decizia atacată. Astfel, în acele cauze, opoziția s-a întemeiat pe cereri ulterioare de înregistrare a unor mărci, dar prioritatea era revendicată pe baza unei cereri anterioare de înregistrare a unei mărci.

76 Astfel, în cauza referitoare la marca ROCKY (R 2147/2010-4) și în cauza referitoare la marca VORTEX (R 512/2011-4), opoziția s-a întemeiat pe cereri ulterioare de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene, dar prioritatea era revendicată pe baza unor cereri anterioare de înregistrare a unor mărci germane.

77 În ceea ce privește cauza referitoare la marca FORERUNNER (R 2000/2010-4), este necesar să se arate că, în această cauză, opoziția s-a întemeiat, desigur, pe o cerere de înregistrare a unei mărci austriece, iar nu pe o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene. Cu toate acestea, exista o abordare comparabilă cu cea urmată în prezenta cauză, singura diferență fiind aceea că reclamanta și-a întemeiat opoziția direct pe cererea de înregistrare a unei mărci austriece, iar nu pe o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene, prioritatea fiind revendicată pe baza acestei cereri de înregistrare a unei mărci naționale.

78 În acest context, trebuie respins argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că, într-o altă cauză referitoare tot la marca VORTEX (R 1496/2011-4), opoziția s-a întemeiat pe o marcă a Uniunii Europene înregistrată. În această privință, este suficient să se constate că, în acea cauză, respectiva marcă era deja înregistrată ca urmare a strategiei de depunere urmate de domnul A. în cauza menționată anterior la punctul 76 de mai sus (R 512/2011-4). Prin urmare, prin acest argument nu se poate demonstra că, în ceea ce privește marca Uniunii Europene VORTEX, domnul A. nu și-a urmat strategia abuzivă de depunere.

79 *Secundo*, reclamanta susține că numărul cauzelor menționate de camera de recurs este restrâns. În această privință, pe de o parte, trebuie arătat că, întrucât camera de recurs a constatat că situația în discuție nu a survenit în fața sa decât în cauzele în care domnul A. era implicat, faptul că numărul de cauze menționate de camera de recurs este restrâns nu poate repune în discuție aprecierea sa potrivit căreia nu era vorba despre o întâmplare. Pe de altă parte, presupunând că în alte cazuri reclamanta și-a întemeiat eventual opoziția pe o marcă ce fusese înregistrată fără să se poată imputa acelei înregistrări strategia abuzivă de depunere identificată de camera de recurs, acest lucru nu ar fi de natură să răstoarne concluzia sa potrivit căreia, în ceea ce privește mărcile VORTEX, ROCKY, FORERUNNER și marca în litigiu, domnul A. a urmat o astfel de strategie.

80 Concluzia camerei de recurs potrivit căreia situația în prezenta cauză nu era întâmplătoare putând fi confirmată pe baza considerațiilor sale privind mărcile VORTEX, ROCKY și FORERUNNER, argumentele reclamantei vizând considerațiile suplimentare ale camerei de recurs referitoare la mărcile ANDROMEDA și DORADO JUMP IN THE AIR pot fi respinse ca inoperante. Astfel, chiar presupunând că ar fi întemeiate, nu s-ar putea repune în discuție concluzia camerei de recurs potrivit căreia situația ivită în fața sa nu era rodul hazardului.

81 În consecință, trebuie respinse toate argumentele vizând constatarea camerei de recurs în sensul că domnul A. practica o strategie de depunere prin care urmărea să formuleze opoziție împotriva cererilor de înregistrare ale terților.

Cu privire la cererea de înregistrare a mărcii în litigiu

82 Reclamanta contestă de asemenea temeinicia concluziei camerei de recurs potrivit căreia cererea de înregistrare a mărcii în litigiu se înscria în strategia abuzivă de depunere sus-menționată.

83 În acest context, trebuie amintit că, astfel cum s-a arătat la punctul 39 de mai sus, din constatările camerei de recurs rezultă că, începând cu anul 2005, domnul A. a formulat în lanț cererile de înregistrare a unor mărci germane și austriece LUCEO urmând ritmul semestrial „în martie în Austria, în septembrie în Germania”. Potrivit camerei de recurs, Copernicus a solicitat înregistrarea mărcii în litigiu ca reacție la cererea de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEA LED depusă de intervenientă și unicul obiectiv al cererii formulate de Copernicus a fost acela de a formula opoziție împotriva înregistrării mărcii Uniunii Europene LUCEA LED. În acest context, ea a ținut cont cu precădere de împrejurările potrivit cărora, pe de o parte, până la depunerea de către intervenientă a cererii de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEA LED, domnul A. se mulțumise să formuleze un lanț de cereri de înregistrare a unor mărci naționale LUCEO, pentru ca, după respectiva depunere, acesta să solicite înregistrarea mărcii în litigiu și să își întemeieze opoziția pe aceasta, și, pe de altă parte, o astfel de manieră de a proceda corespundea strategiei sale abuzive de depunere.

84 Reclamanta consideră că aceste considerații sunt eronate. Cererea de înregistrare a mărcii în litigiu nu ar fi avut ca obiectiv să „scurtcircuiteze” cererea de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEA LED depusă de intervenientă.

85 În primul rând, reclamanta invocă faptul că cererea de înregistrare a mărcii în litigiu nu este decât expresia modelului comercial legitim urmat de domnul A. care ar consta în crearea unui portofoliu de mărci ale Uniunii Europene în scopul de a le vinde către terți. Acesta ar fi dezvoltat marca în litigiu prin cererile de înregistrare a unor mărci naționale modificând lista produselor și serviciilor pentru care înregistrarea fusese solicitată înainte de a o înscrie în portofoliul său sub o formă extinsă și modernizată.

86 EUIPO și intervenienta contestă aceste argumente.

87 În această privință, trebuie arătat, *primo*, că, la punctele 36 și 43 din decizia atacată, camera de recurs a subliniat că domnul A. indicase el însuși că nu intenționa să utilizeze personal marca în litigiu și că nu a putut să indice numele unor clienți care și-ar fi exprimat un interes pentru aceasta. Domnul A. nu invocă niciun argument de natură să demonstreze că această considerație este eronată.

88 *Secundo*, reclamanta nu formulează niciun argument de natură să demonstreze că înlănțuirea cererilor de înregistrare a unor mărci naționale LUCEO era justificată având în vedere abordarea unui model comercial legitim. Dimpotrivă, astfel cum s-a arătat la punctele 46-52 de mai sus, demersurile domnului A. nu doar că nu puteau fi considerate o dezvoltare a mărcii în litigiu, dar, în plus, ele vizau monopolizarea semnului LUCEO prin eludarea perioadei de șase luni prevăzute la articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 și a termenului de grație de cinci ani prevăzut la articolul 51 alineatul (1) litera (a) din acest regulament.

89 Prin urmare, acest argument trebuie respins.

90 În al doilea rând, reclamanta susține că, la momentul la care Copernicus a solicitat înregistrarea mărcii în litigiu sau a mărcii austriece LUCEO, nu avea cunoștință de cererea de înregistrare a mărcii LUCEA LED și că nu exista, așadar, nicio legătură între cele două cereri.

91 EUIPO și intervenienta contestă aceste argumente.

92 În această privință, cu titlu prealabil, trebuie constatat că, argumentul reclamantei întemeiat pe necunoașterea de către Copernicus vizează elementul subiectiv referitor la intenția solicitantului la momentul depunerii cererii. Or, conform jurisprudenței citate la punctul 31 de mai sus, existența relei-credințe a solicitantului trebuie constatată în mod normal prin raportare la criterii obiective.

93 Trebuie să se constate de asemenea că camera de recurs a constatat existența unor împrejurări obiective care pledează puternic în favoarea faptului că depunerea cererii de înregistrare a mărcii în litigiu a survenit ca reacție la depunerea de către intervenientă a cererii de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEA LED.

94 Ținând cont de această jurisprudență și de aceste împrejurări, trebuie analizate argumentele pe care reclamanta le invocă pentru a demonstra inexistența unei legături între depunerea de către intervenientă a cererii de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEA LED și cererea de înregistrare a mărcii în litigiu de către Copernicus.

95 *Primo*, reclamanta susține că intervenienta nu solicitase încă înregistrarea mărcii Uniunii Europene LUCEA LED la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii austriece LUCEO și Copernicus nu putea, așadar, să aibă cunoștință de aceasta.

96 În această privință, trebuie amintit că, astfel cum s-a arătat la punctele 38 și 41-81 de mai sus, potrivit strategiei abuzive de depunere urmate de domnul A., cererile de înregistrare a unor mărci germane și austriece erau depuse pentru a-i conferi o poziție de blocaj pe care acesta o utiliza pentru a formula opoziție împotriva unor eventuale cereri de înregistrare a unor semne identice sau similare depuse de terți.

97 Prin urmare, împrejurarea că Copernicus sau domnul A. nu aveau cunoștință de existența cererii de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEA LED la momentul la care solicitaseră înregistrarea mărcii austriece LUCEO nu împiedică posibilitatea de a constata că cererea de înregistrare a mărcii în litigiu, pentru care prioritatea fusese revendicată pe baza cererii de înregistrare a mărcii austriece LUCEO, a survenit ca reacție la cererea de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEA LED.

98 *Secundo*, trebuie respins argumentul reclamantei potrivit căruia taxa de depunere pentru cererea de înregistrare a mărcii austriece LUCEO din 16 martie 2009 nu fusese plătită deoarece la acel moment domnul A. ar fi decis deja să solicite înregistrarea mărcii în litigiu. În această privință, este suficient să se constate că nici în cazul altor nouă cereri anterioare de înregistrare a unor mărci germane și austriece LUCEO, domnul A. nu plătise taxa de depunere, fără ca acesta să fi depus ulterior o cerere de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEO la expirarea termenelor de reflecție respective.

99 *Tertio*, reclamanta susține că cererea de înregistrare a mărcii în litigiu nu a fost depusă ca reacție la cererea de înregistrare a intervenientei, ci ca urmare a faptului că termenul de reflecție pentru a revendica prioritatea pentru o marcă a Uniunii Europene urma să expire.

100 Nici acest argument nu este convingător.

101 Pe de o parte, trebuie arătat că, pentru cererile anterioare de înregistrare a unor mărci germane și austriece LUCEO, domnul A. a lăsat să se împlinească termenul de reflecție de șase luni fără a depune vreo cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene și s-a limitat să introducă o altă cerere de înregistrare a unei mărci naționale pentru a-și conserva poziția de blocaj.

102 Pe de altă parte, este necesar să se constate că o abordare care constă în a controla spre finalul termenului de reflecție de șase luni dacă au fost depuse cereri de înregistrare a unor mărci identice sau similare se înscria perfect în strategia de depunere a domnului A. Astfel, înlănțuirea cererilor de înregistrare a mărcilor germane și austriece LUCEO viza tocmai să îi confere o poziție de blocaj care să îi permită să formuleze opoziție împotriva unor eventuale cereri de înregistrare a unor semne

identice sau similare depuse de terți. Pentru a profita de această poziție de blocaj sau pentru a o conserva, era suficient să controleze, înainte de împlinirea termenului de reflecție respectiv, dacă au fost depuse de către terți cereri de înregistrare a unor mărci identice sau similare.

103 Prin urmare, trebuie respinse toate argumentele reclamantei prin care urmărește să demonstreze că, la momentul la care Copernicus a solicitat înregistrarea mărcii în litigiu, aceasta nu avusese cunoștință de cererea de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEA LED.

104 În al treilea rând, reclamanta susține că camera de recurs nu a ținut suficient cont de faptul că Copernicus ar fi putut de asemenea să formuleze opoziție pe baza cererii de înregistrare a mărcii austriece LUCEO din 16 martie 2009, ceea ce ar fi fost mai puțin costisitor și mai sigur.

105 EUIPO și intervenienta contestă acest argument.

106 Acest argument trebuie de asemenea respins.

107 Astfel, nu se pot repune în discuție aspectele care pledează în favoarea faptului că cererea de înregistrare a mărcii în litigiu avea ca obiectiv să „scurtcircuiteze” cererea de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEA LED. Desigur, reclamanta invocă în mod întemeiat faptul că opoziția ar fi putut de asemenea să se întemeieze în mod direct pe cererea de înregistrare a mărcii austriece LUCEO din 16 martie 2009, astfel cum a procedat reclamanta în cauza referitoare la marca FORERUNNER (R 2000/2010-4), menționată la punctul 77 de mai sus. Cu toate acestea, trebuie să se constate că cererea de înregistrare a mărcii în litigiu putea consolida poziția de blocaj a domnului A. împotriva intervenientei întrucât, ca marcă a Uniunii Europene, aceasta acoperea întreg teritoriul Uniunii Europene și îi permitea, așadar, să se opună înregistrării unei mărci naționale și în fața oficiilor pentru mărci din statele membre ale Uniunii.

108 Prin urmare, niciunul dintre argumentele invocate de reclamantă nu este susceptibil să demonstreze că sunt eronate constatările făcute de camera de recurs în sensul că cererea de înregistrare a mărcii în litigiu se înscria într-o strategie abuzivă de depunere urmată de domnul A. și avea ca obiectiv să „scurtcircuiteze” cererea de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEA LED depuse de intervenientă. Dimpotrivă, comportamentul lui Copernicus în legătură cu marca în litigiu demonstrează în mod exemplar funcționarea strategiei abuzive de depunere practicate de domnul A., care, din motivele menționate la punctele 42-63 de mai sus, nu poate fi considerată conformă cu obiectivele Regulamentului nr. 207/2009.

b) Cu privire la utilizarea mărcii în litigiu

109 O a doua împrejurare de care camera de recurs a ținut cont este modul în care domnul A. a utilizat marca în litigiu. La punctele 36 și 43 din decizia atacată, camera de recurs a arătat că, pe de o parte, domnul A. indicat că nu intenționa să utilizeze el însuși marca în litigiu și nu a putut indica numele clienților care și-au exprimat un interes pentru aceasta și că, pe de altă parte, a solicitat plata sumei de 75 000 de euro din partea intervenientei. Camera de recurs a dedus de aici că această cerere de plată era singura posibilitate de a exploata marca în litigiu. În acest context, ea a menționat că trebuia să se compare această sumă cu taxele oficiale care fuseseră plătite în total pentru marca în litigiu.

110 Reclamanta apreciază ca fiind viciate de erori aceste considerații ale camerei de recurs.

111 În primul rând, reclamanta contestă considerațiile camerei de recurs referitoare la exploatarea economică a mărcii în litigiu. În această privință, ea susține că domnul A. nu a formulat cererea de compensație financiară în cadrul procedurii de opoziție. Numai după ce ar fi avut câștig de cauză în această procedură el ar fi solicitat intervenientei încetarea acțiunilor sale, pentru a-și apăra drepturile și pentru a nu părea inactiv. Abia după ce intervenienta i-ar fi propus să cumpere marca în litigiu

pentru 15 000 de euro, domnul A. ar fi solicitat suma de 75 000 de euro. Acesta nu ar fi așteptat calm și în secret ca intervenienta să înceapă să utilizeze marca LUCEA LED pentru produsele sale și nici nu ar fi așteptat ca ea să o fi utilizat un timp mai îndelungat pentru produsele sale în vederea solicitării de daune interese Prin urmare, ar fi eronat să se constate că singurul scop al înregistrării mărcii în litigiu era extorcarea de fonduri de la partea adversă. Pe de altă parte, reclamanta susține că celelalte cauze menționate de camera de recurs, care priveau alte mărci ce puteau fi atribuite domnului A., sunt proceduri administrative care ar fi fost introduse numai pentru a conserva drepturile deținute asupra mărcilor de către acesta din urmă sau de către una dintre societățile sale. Nu ar fi vorba despre proceduri civile și nicio plată nu s-ar fi solicitat de la alte părți.

112 EUIPO și intervenienta contestă aceste argumente.

113 În această privință, trebuie arătat că reclamanta nu invocă niciun argument de natură să demonstreze existența unei erori de apreciere care viciază constatările camerei de recurs potrivit cărora, pe de o parte, domnul A. nu avusese intenția de a utiliza el însuși marca în litigiu și, pe de altă parte, nu era identificabil niciun terț care să își fi exprimat interesul pentru marca în litigiu. Reclamanta nu indică în special niciun element care să vină în susținerea faptului că, în anii care au precedat cererea de înregistrare a mărcii Uniunii Europene LUCEA LED, cererile succesive de înregistrare a unor mărci naționale LUCEO ar fi suscitat un interes din partea unor terți. Se impune, așadar, constatarea faptului că reclamanta nu evocă nicio explicație satisfăcătoare în ceea ce privește modul în care domnul A. intenționa să utilizeze marca în litigiu, pe lângă acela de a formula opoziție împotriva unor eventuale cereri de înregistrare ale unor semne identice sau similare precum cea depusă de intervenientă.

114 Pe de altă parte, argumentele întemeiate, pe de o parte, pe faptul că domnul A. a solicitat intervenientei plata unei sume numai după ce a avut câștig de cauză în procedura de opoziție și, pe de altă parte, pe faptul că acesta nu a așteptat mai mult timp pentru a se manifesta nu sunt susceptibile să repună în discuție concluzia camerei de recurs referitoare la exploatarea economică a mărcii în litigiu. În acest context, trebuie subliniat îndeosebi că faptul că a avut câștig de cauză la divizia de opoziție i-a consolidat domnului A. poziția de negociere a unui aranjament financiar cu intervenienta.

115 În plus, în ceea ce privește argumentele referitoare la celelalte mărci, trebuie să se constate că reclamanta nu a precizat în ce mod domnul A. intenționa să utilizeze aceste mărci, în afară de acela de a le invoca drept temei pentru a formula opoziție împotriva înregistrării unor mărci identice sau similare și de a obține avantaje economice din această poziție de blocaj. Astfel, reclamanta nu invocă niciun argument care să permită dovedirea faptului că domnul A. a avut intenția de a le utiliza el însuși sau că au existat terți care și-au manifestat interesul în privința lor. Această concluzie nu este repusă în discuție de aspectul că acele cauze la care face referire camera de recurs sunt proceduri de opoziție. Astfel, modul în care a procedat domnul A. în ceea ce privește marca în litigiu demonstrează că, în ipoteza în care ar fi avut câștig de cauză în procedura de opoziție, era gata să inițieze proceduri de punere în întârziere împotriva utilizării unor semne identice sau similare și să înceapă negocieri.

116 Prin urmare, trebuie respinse toate obiecțiunile care vizează considerațiile camerei de recurs în legătură cu exploatarea economică a mărcii în litigiu.

117 În al doilea rând, reclamanta susține că, contrar celor constatate de camera de recurs, cererile de înregistrare a unor mărci naționale nu erau gratuite. În Austria, încă de la depunerea cererii de înregistrare a unei mărci, taxele de documentare erau datorate, indiferent dacă în final marca era sau nu era înregistrată. Domnul A. ar fi plătit taxe într-un cuantum total care se ridica la o sumă cu șase cifre diferitor oficii pentru mărci pentru cererile de înregistrare a unor mărci, dar și pentru mărci față de care procedura nu a fost urmată până la înregistrare.

118 EUIPO și intervenienta contestă aceste argumente.

119 În această privință, *primo*, trebuie subliniat că reclamanta nu invocă nici un element de probă concret care să permită stabilirea sumelor pe care aceasta le-a plătit pentru cererile de înregistrare a unor mărci germane.

120 *Secundo*, în ceea ce privește taxele plătite pentru cererile de înregistrare a unor mărci austriece, trebuie să se constate că, la punctul 40 din decizia atacată, camera de recurs a recunoscut că, în Austria, depunerea unui formular oficial era supusă unei taxe de documentare. Prin urmare, contrar celor susținute de reclamantă, din decizia atacată nu se poate deduce că camera de recurs a apreciat că nu fuseseră plătite astfel de taxe pentru cererile de înregistrare a unor mărci austriece.

121 Această concluzie nu este contrazisă de faptul că, la punctul 21 din decizia atacată, camera de recurs a făcut referire la caracterul „gratuit” al strategiei de depunere urmate de domnul A. Astfel, această considerație a camerei de recurs trebuie coroborată cu constatarea sa de la punctul 40 din decizia atacată, unde a admis că pentru cererile de înregistrare a unor mărci austriece se datorau taxe de documentare. Atunci când s-a referit la caracterul „gratuit” al strategiei de depunere urmate de domnul A., camera de recurs s-a limitat deci să constate că strategia abuzivă de depunere urmată de acesta permitea neplata taxelor de depunere pentru cererile de înregistrare ale mărcilor germane și austriece, legislația din cele două state membre neimpunând plata unor asemenea taxe la momentul depunerii cererii de înregistrare.

122 În acest context, trebuie de asemenea subliniat că reclamanta a recunoscut chiar ea că neplata taxei de depunere pentru cererile de înregistrare a unor mărci germane și austriece îi permitea să reducă costurile pe care le implica strategia sa de depunere. Or, trebuie să se constate că acest lucru confirmă concluziile camerei de recurs. Astfel, întrucât, potrivit acestei strategii, domnul A. și societățile aflate în legătură cu acesta nu solicitau înregistrarea unei mărci a Uniunii Europene decât atunci când un terț depunea o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene identice sau similare și se limitau să formuleze în lanț cereri de înregistrare a unor mărci germane și austriece fără a plăti taxele de depunere atunci când acest lucru nu era necesar, ei puteau reduce la minimum cheltuielile impuse de această strategie de depunere, eludând totodată termenul de reflecție de șase luni prevăzut la articolul 29 din Regulamentul nr. 207/2009 și termenul de grație prevăzut la articolul 51 alineatul (1) litera (a) din același regulament. Așadar, în ceea ce privește marca în litigiu, domnul A. nu a plătit nicio taxă de depunere pentru cele zece cereri de înregistrare a unor mărci germane și austriece LUCEO și numai după ce intervenienta a solicitat înregistrarea mărcii Uniunii Europene LUCEA LED s-a plătit o taxă de depunere în cadrul cererii de înregistrare a mărcii în litigiu.

123 *Tertio*, argumentul reclamantei întemeiat pe cuantumul total al taxelor plătite de domnul A. nu este de natură să demonstreze o eroare de apreciere care viciază considerațiile camerei de recurs privind exploatarea mărcii în litigiu.

124 Pe de o parte, trebuie arătat că, inclusiv după ce a fost invitată de Tribunal să depună elemente de probă care să dovedească plata de către domnul A. a unui „cuantum total care se ridica la o sumă cu șase cifre”, reclamanta s-a limitat să depună o reproducere a unor dispoziții din Gebührengesetz (Legea privind taxele) din 1957, în versiunea sa din 11 noiembrie 2011 (BGBl. 267/1957), invocând faptul că nu mai era posibil să se identifice cu exactitate cuantumul taxelor de documentare care a fost plătit, întrucât documentele contabile ale societăților implicate nu mai puteau fi găsite.

125 Pe de altă parte și în orice caz, chiar presupunând că pentru toate înregistrările sau cererile de înregistrare a unor mărci efectuate de domnul A. sau de societățile aflate în legătură cu acesta s-a plătit diferitor oficii pentru mărci un cuantum total care se ridica la o sumă cu șase cifre, acest lucru nu ar putea demonstra existența unei erori care viciază considerațiile camerei de recurs cu privire la existența unei strategii de depunere prin care se urmărea blocarea cererilor de înregistrare a unor mărci identice sau similare depuse de terți. Astfel, succesul economic al unei astfel de strategii de depunere depinde în primul rând de posibilitatea de a reduce la minimum costurile pe care le implică crearea unei poziții de blocaj înainte să survină un conflict cu o înregistrare solicitată de un terț și, în al

doilea rând, de realizarea unor venituri care să depășească costurile implicate în cadrul unui astfel de conflict. Or, trebuie să se constate că strategia de depunere urmată de domnul A. viza să limiteze costurile care rezultau din cererile de înregistrare preliminare pentru care nu au fost plătite taxele de depunere și că domnul A. a solicitat intervenientei plata sumei de 75 000 de euro numai în ceea ce privește marca în litigiu, fiind, așadar, vorba despre un cuantum total care se ridica la o sumă cu cinci cifre.

126 În consecință, niciunul dintre argumentele invocate de reclamantă nu poate demonstra că este eronată constatarea camerei de recurs potrivit căreia singura posibilitate de exploatare a mărcii în litigiu era aceea de a fi utilizată pentru a formula opoziții împotriva unor cereri de înregistrare a unor mărci identice sau similare și pentru a obține un avantaj economic din această opoziție.

c) Cu privire la lipsa de transparență

127 O a treia împrejurare de care camera de recurs a ținut cont este lipsa de transparență a strategiei de depunere a domnului A. Astfel, la punctul 21 din decizia atacată, aceasta a subliniat caracterul netransparent al cererilor de înregistrare a unor mărci care puteau fi atribuite domnului A. și a considerat că strategia sa cauza o „încurcătură la nivelul dreptului de proprietate intelectuală, fără ieșire pentru terți”. La punctul 51 din decizia atacată, aceasta a subliniat că cererea de înregistrare a mărcii în litigiu fusese depusă în condiții opace pentru terți și contrare structurii fundamentale a dreptului mărcilor care constă în a garanta securitatea juridică prin intermediul drepturilor de proprietate intelectuală care pot fi consultate.

128 Reclamanta apreciază că aceste considerații ale camerei de recurs sunt viciate de erori.

129 În primul rând, reclamanta reproșează camerei de recurs că a reținut existența unei „capcane privind prioritatea” întemeindu-se pe considerația potrivit căreia cererile de înregistrare a unei mărci naționale fuseseră disimulate și erau de negăsit pentru terți. Prin utilizarea expresiei „capcană privind prioritatea”, camera de recurs ar fi încălcat principiul potrivit căruia, pentru a determina prioritatea sau anterioritatea, nu este determinant momentul eventualei înregistrări care intervine ulterior, ci momentul depunerii cererii. Pe de altă parte, nu ar fi existat o „capcană privind prioritatea”. *Primo*, mărcile naționale care au făcut obiectul unei cereri de înregistrare ar fi fost introduse în bazele de date online, publice și liber accesibile. Prin urmare, ele ar fi putut fi găsite fără taxe și cu un minim de efort. Decizia domnului A. de a solicita înregistrarea unor mărci germane și austriece ar fi fost o decizie conștientă, pentru a se asigura vizibilitatea lor și pentru ca mărcile disponibile să fie făcute cunoscute persoanelor potențial interesate. Intervenienta ar fi avut, așadar, sau cel puțin ar fi trebuit să fi avut cunoștință de cererea de înregistrare a mărcii austriece LUCEO din 16 martie 2009. *Secundo*, întrucât camera de recurs ar invoca o lipsă de transparență din cauza faptului că reclamanta apăruse sub diferite denumiri în cursul unui deceniu și că în această perioadă unele mărci fuseseră deținute de diferite societăți, această considerație ar fi irelevantă și, în orice caz, ar fi nefondată.

130 EUIPO și intervenienta contestă aceste argumente.

131 *Primo*, dat fiind că prin aceste argumente reclamanta reproșează camerei de recurs că a apreciat că unii terți precum intervenienta nu erau capabili să găsească cererile de înregistrare a unor mărci germane sau austriece LUCEO, este suficient să se arate că, la punctul 42 din decizia atacată, camera de recurs a arătat în mod clar că constatarea privind reaua-credință a Copernicus nu depindea de aspectul dacă existase o „capcană privind prioritatea neidentificabilă”. Prin urmare, contrar celor susținute de reclamantă, decizia atacată nu este întemeiată pe aprecierea că unii terți ar fi fost incapabili să regăsească cererile de înregistrare a unor mărci germane sau austriece LUCEO.

132 *Secundo*, trebuie să se analizeze dacă argumentele invocate de reclamantă sunt susceptibile să demonstreze ca fiind eronată aprecierea camerei de recurs potrivit căreia strategia de depunere folosită de domnul A. era viciată de o lipsă de transparență.

133 În acest context, reclamanta susține că camera de recurs nu ar fi trebuit să țină cont de faptul că unele cereri de înregistrare a unor mărci și unele mărci care puteau fi atribuite domnului A. fuseseră transferate succesiv mai multor societăți aflate în legătură cu acesta.

134 În această privință, trebuie arătat că reclamanta susține, desigur, în mod întemeiat că identificarea titularului mărcii pe care este sau poate fi întemeiată o opoziție nu are un impact asupra problemei dacă există un risc de confuzie între cele două mărci.

135 Contrar celor invocate de reclamantă, acest lucru nu înseamnă însă că, în împrejurările descrise la punctele 38 și 39 de mai sus, transferurile succesive de drepturi asupra unor mărci către diferite societăți nu erau de natură să facă strategia abuzivă de depunere urmată de domnul A. mai puțin perceptibilă pentru terți. Astfel, ele aveau ca efect să facă mai puțin aparent faptul că una și aceeași persoană, respectiv domnul A., orchestra o multitudine de cereri de înregistrare a unor mărci prin intermediul unor societăți diferite și că o situație precum cea care a survenit în prezenta cauză nu era întâmplătoare, ci era consecința unei strategii abuzive de depunere, care avea la bază o formulare în lanț de cereri de înregistrare a unor mărci germane și austriece.

136 Această apreciere nu este combătută prin argumentul reclamantei potrivit căruia solicitanții unor cereri de înregistrare a unor mărci și EUIPO ar fi putut stabili că toate aceste proceduri de opoziție puteau fi atribuite domnului A. întrucât acesta din urmă fusese întotdeauna menționat în calitate de reprezentant al societăților în băncile de date ale oficiilor pentru mărci. Astfel, chiar presupunând că acest lucru ar fi fost posibil pentru toate cauzele referitoare la mărci sau la cereri de înregistrare a unor mărci care puteau fi atribuite domnului A., inclusiv cele care au fost anulate deoarece nu s-a plătit taxa de depunere, aceasta nu ar modifica cu nimic faptul că transferurile aveau ca efect să facă mai puțin evident, cel puțin la prima vedere, faptul că procedurile de opoziție în discuție erau expresia unei strategii abuzive de depunere orchestrate de o persoană.

137 În acest context, trebuie de asemenea subliniat că, deși Tribunalul a invitat-o să prezinte motivele pentru care au survenit transferurile succesive, reclamanta nu a formulat argumente concrete în această privință, ci s-a limitat să susțină în mod abstract că ele au apărut din motive de natură internă legate de economia și de administrarea tehnică a întreprinderii.

138 Având în vedere aceste considerații, trebuie să se constate că camera de recurs nu a săvârșit nicio eroare de apreciere atunci când a ținut cont de transferurile succesive ale mărcilor și ale cererilor de înregistrare a unor mărci, ca element care afectează transparența demersurilor efectuate de domnul A. și de societățile aflate în legătură cu acesta.

139 *Tertio*, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia intervenienta ar fi putut găsi cererile de înregistrare a unor mărci naționale LUCEO, trebuie constatat că în mod întemeiat a arătat camera de recurs că alternanța dintre cererile de înregistrare a unor mărci germane și austriece și neplata taxelor de depunere pentru acestea făceau și mai puțin transparent pentru terți modul în care proceda domnul A. Astfel, după ce a descoperit o cerere de înregistrare a unei mărci germane sau austriece pentru care nu fusese plătită taxa de depunere, un terț se putea, desigur, aștepta ca această taxă să fie încă plătită și marca să fie înregistrată. Cu toate acestea, el nu putea în mod rezonabil să se aștepte ca această taxă să nu fie plătită, dar ca o altă cerere de înregistrare a unei mărci naționale LUCEO să fie depusă într-un alt stat membru cu puțin înainte de expirarea termenului de reflecție de șase luni prevăzut la articolul 29 din Regulamentul nr. 207/2009, un astfel de comportament fiind contrar spiritului Regulamentului nr. 207/2009 din motivele amintite la punctele 51 și 52 de mai sus.

140 *Quarto*, în legătură cu argumentul întemeiat pe încălcarea de către camera de recurs a principiului potrivit căruia, pentru a determina prioritatea sau anterioritatea, nu este determinant momentul eventualei înregistrări, care intervine ulterior, ci momentul depunerii cererii, este suficient să se constate că camera de recurs s-a limitat să examineze dacă Copernicus a fost de rea-credință la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii în litigiu, cum se prevede la articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009. Contrar celor susținute de reclamantă, camera de recurs nu s-a întemeiat, așadar, pe momentul eventualei înregistrări care intervine ulterior.

141 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se concluzioneze că argumentele invocate de reclamantă nu pot demonstra existența unei erori de apreciere care viciază aprecierea camerei de recurs potrivit căreia transferurile succesive ale mărcilor și ale cererilor de înregistrare a unor mărci către diferite societăți, alternanța dintre cererile de înregistrare a unor mărci germane și austriece și neplata taxelor de depunere pentru acestea făceau strategia abuzivă de depunere a domnului A. mai puțin transparentă pentru terți.

142 În al doilea rând, reclamanta invocă argumente prin care urmărește să conteste alte considerații ale camerei de recurs referitoare la lipsa de transparență a strategiei de depunere a domnului A., care privesc depunerea documentelor probatorii necesare pentru a demonstra revendicarea priorității și accesibilitatea dosarelor care stau la baza cererilor de înregistrare a mărcilor germane. În acest context, reclamanta invocă de asemenea încălcarea articolului 75 a doua teză din Regulamentul nr. 207/2009, întrucât camera de recurs nu i-a dat ocazia de a se pronunța în această privință. Aceste argumente vor fi luate în considerare la punctele 152-156 de mai jos.

3. *Cu privire la argumentele care vizează concluzia camerei de recurs referitoare la reaua-credință a Copernicus*

143 În lumina considerațiilor care precedă, trebuie să se analizeze argumentele reclamantei potrivit cărora camera de recurs nu era îndreptățită să concluzioneze că, având în vedere împrejurările în care a fost formulată cererea de înregistrare a mărcii în litigiu, Copernicus trebuia considerată a fi fost de rea-credință.

144 În această privință, în primul rând, trebuie amintit că, astfel cum s-a arătat la punctele 37-108 de mai sus, reclamanta nu a invocat argumente susceptibile să conteste constatarea camerei de recurs potrivit căreia cererea de înregistrare depusă de Copernicus se înscria într-o strategie abuzivă de depunere constând în înlănțuirea succesivă a cererilor de înregistrare a unor mărci naționale și având ca scop să confere o poziție de blocaj domnului A., pe care acesta o folosea pentru a se opune unor eventuale cereri de înregistrare a unor semne identice sau similare depuse de terți, revendicând prioritatea pentru o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene. În al doilea rând, trebuie să se constate că niciunul dintre argumentele reclamantei nu poate afecta aprecierea potrivit căreia un astfel de comportament nu este conform cu scopurile Regulamentului nr. 207/2009, întrucât vizează eludarea termenului de reflecție de șase luni prevăzut de articolul 29 din acest regulament și a termenului de grație de cinci ani prevăzut la articolul 51 alineatul (1) litera (a) din același regulament. În al treilea rând, după cum rezultă din cuprinsul punctelor 109-126 de mai sus, reclamanta nu a invocat argumente de natură să infirme constatarea camerei de recurs potrivit căreia Copernicus avusese intenția să exploateze marca în litigiu opunându-se unor cereri de înregistrare precum cea a intervenientei și obținând avantaje economice din această opoziție. În al patrulea rând, după cum s-a arătat la punctele 127-141 de mai sus, argumentele sale nu sunt susceptibile să pună la îndoială temeinicia constatării camerei de recurs potrivit căreia unele elemente aveau ca efect să facă strategia abuzivă de depunere a domnului A. mai puțin vizibilă pentru terți, mai precis unele transferuri succesive ale mărcilor și ale cererilor de înregistrare a unor mărci către diferite societăți, alternarea cererilor de înregistrare a unor mărci germane și austriece și neplata taxelor de depunere.

145 Trebuie să se constate că aceste elemente permit prin ele însele să se constate reaua-credință a Copernicus la momentul depunerii mărcii în litigiu. Astfel, după cum a reținut în mod întemeiat camera de recurs la punctul 21 din decizia atacată, există rea-credință în special atunci când cererile de înregistrare a unor mărci sunt deturnate de la finalitatea lor inițială și sunt formulate cu titlu speculativ sau doar pentru a se obține compensații financiare. Or, având în vedere împrejurările din speță, camera de recurs era în drept să formuleze concluzia potrivit căreia înlănțuirea cererilor de înregistrare a unor mărci germane și austriece LUCEO orchestrată de domnul A. avea ca obiectiv să îi confere o poziție de blocaj pe care acesta o utiliza pentru a putea revendica prioritatea pentru o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene atunci când un terț solicita înregistrarea unei mărci a Uniunii Europene identice sau similare. Astfel, atunci când Copernicus a solicitat înregistrarea mărcii în litigiu, ea nu avea intenția să uzeze de funcția sa esențială, respectiv aceea de a garanta consumatorului sau utilizatorului final identitatea originii produsului sau serviciului vizat, permițându-i să distingă, fără nicio posibilitate de confuzie, acest produs sau serviciu de cele care au o altă proveniență (a se vedea punctul 29 de mai sus), ci avea intenția de a o utiliza pentru a împiedica înregistrarea mărcii Uniunii Europene LUCEA LED solicitată de intervenientă și pentru a obține avantaje economice din poziția sa de blocaj.

146 Niciunul dintre argumentele invocate de reclamantă nu este susceptibil să repună în discuție această concluzie.

147 În primul rând, reclamanta susține că Copernicus nu a căutat să împiedice intervenienta să uzeze de o marcă pe care aceasta o utiliza de dinainte. În această privință, trebuie arătat că, desigur, existența unei asemenea voințe ar constitui unul dintre elementele care pot indica existența relei-credințe în sensul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009. Cu toate acestea, contrar a ceea ce reclamanta lasă să se înțeleagă, lipsa unei asemenea voințe nu se opune posibilității de a constata reaua-credință a solicitantului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 februarie 2012, BIGAB, T-33/11, EU:T:2012:77, punctul 20). Prin urmare, acest argument trebuie respins.

148 În al doilea rând, reclamanta arată că, în speță, nu exista pentru terți vreo capcană privind prioritatea nedetectabilă. În această privință, este suficient să se constate că, astfel cum s-a menționat la punctele 131 și 143-145 de mai sus, în împrejurările din speță, camera de recurs era îndreptățită să constate reaua-credință a Copernicus, chiar și în ipoteza în care nu ar fi fost imposibil pentru un terț să găsească cererile de înregistrare a unor mărci naționale.

149 În al treilea rând, reclamanta susține că cererea de înregistrare a mărcii austriece LUCEO din 16 martie 2009 constituia deja o poziție juridică consolidată și era în interesul legitim al Copernicus să solicite înregistrarea mărcii în litigiu și să revendice prioritatea pentru aceasta întemeindu-se pe respectiva cerere în termenul de prioritate.

150 În această privință, pe de o parte, trebuie amintit că, date fiind considerațiile menționate la punctele 49-52 de mai sus, strategia de depunere în care se înscria cererea de înregistrare a mărcii în litigiu nu poate fi considerată conformă cu spiritul Regulamentului nr. 207/2009.

151 Pe de altă parte, întrucât reclamanta invocă în esență că a acționat în limita normelor prevăzute de Regulamentul nr. 207/2009, este necesar să se sublinieze că articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 prevede anularea unei mărci a Uniunii Europene dacă solicitantul a fost de rea-credință la momentul depunerii cererii de înregistrare a acesteia și nuanțează, așadar, aplicarea normelor invocate de reclamantă.

152 În consecință, dată fiind existența împrejurărilor amintite la punctul 144 de mai sus, camera de recurs era îndreptățită să concluzioneze că Copernicus a fost de rea-credință la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii în litigiu.

153 În consecință, concluzia camerei de recurs referitoare la reaua-credință a Copernicus poate fi deja confirmată pe baza împrejurărilor rezumate la punctul 144 de mai sus.

154 Prin urmare, trebuie respinse ca inoperante argumentele reclamantei menționate la punctul 142 de mai sus, având ca obiect contestarea altor aprecieri ale camerei de recurs referitoare la lipsa de transparență a strategiei abuzive de depunere a domnului A. Astfel, *primo*, aceste argumente urmăresc să demonstreze caracterul eronat al aprecierii formulate de camera de recurs la punctele 23 și 24 din decizia atacată potrivit căreia, în cadrul obiecțiunii privind reaua-credință, trebuia să se ia în considerare faptul că Copernicus nu depusese documentele probatorii necesare pentru a demonstra revendicarea priorității și că simpla împrejurare că dosarul mărcii în litigiu încă nu conținea niciun document care să permită verificarea temeiniciei revendicării priorității se înscria deja într-o strategie deliberată de disimulare și de netransparență. *Secundo*, ele urmăresc să demonstreze că era eronată aprecierea formulată de camera de recurs la punctul 47 din decizia atacată, potrivit căreia lipsa de transparență în ceea ce privește revendicarea priorității rezulta și din faptul că dosarele care stăteau la baza cererilor de înregistrare a mărcilor germane nu mai erau accesibile. Or, având în vedere ceea ce s-a arătat la punctele 143-153 de mai sus, trebuie să se constate că concluzia camerei de recurs privind reaua-credință a Copernicus ar trebui confirmată chiar și în cazul în care argumentele invocate de reclamantă ar demonstra că aceste considerații ar fi viciate de erori de apreciere.

155 Prin urmare, argumentul reclamantei întemeiat pe încălcarea de către camera de recurs a articolului 75 a doua teză din Regulamentul nr. 207/2009 prin faptul că nu a oferit Copernicus și nici titularilor ulteriori mărcii în litigiu ocazia de a se pronunța în legătură cu accesibilitatea dosarelor care stau la baza cererilor de înregistrare a mărcilor germane trebuie de asemenea respins ca inoperant.

156 În consecință, trebuie respinse atât argumentele reclamantei care au ca obiect contestarea constatărilor camerei de recurs referitoare la împrejurările în care a fost formulată cererea de înregistrare a mărcii în litigiu, cât și cele care vizează concluzia camerei de recurs în ceea ce privește reaua-credință a Copernicus.

4. *Cu privire la argumentele întemeiate pe reaua-credință a intervenientei sau a avocatului său*

157 Reclamanta susține de asemenea că camera de recurs ar fi trebuit să țină cont și de reaua-credință a intervenientei și a avocatului său. În acest context, ea invocă în esență că, în trecut, avocatul intervenientei fusese partenerul domnului A. și cunoștea deci modelul său comercial. Intervenienta ar fi acționat ea însăși cu rea-credință atunci când a solicitat înregistrarea mărcii Uniunii Europene LUCEA LED, în condițiile în care ar fi avut cunoștință de existența cererii de înregistrare a mărcii austriece LUCEO din 16 martie 2009. Având în vedere relația dintre domnul A. și avocatul intervenientei, camera de recurs ar fi trebuit să privească cu un ochi critic afirmațiile intervenientei.

158 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că din cuprinsul punctelor 17 și 18 din decizia atacată, potrivit cărora relația care a existat între domnul A. și avocatul intervenientei nu făcea inadmisibilă calea sa de atac formulată la EUIPO, rezultă că argumentele reclamantei referitoare la această relație au fost luate în considerare de camera de recurs.

159 În ceea ce privește argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că, în prezenta cauză, camera de recurs nu a ținut cont suficient de reaua-credință a intervenientei, trebuie să se constate, desigur, că, presupunând că reaua-credință a intervenientei este demonstrată, ea ar trebui luată în considerare în cadrul unei proceduri de anulare îndreptate împotriva mărcii al cărei titular este intervenienta, și anume marca LUCEA LED. În schimb, în prezenta procedură, care privește marca în litigiu LUCEO și în care camera de recurs a constatat că Copernicus a fost de rea-credință la momentul depunerii cererii de înregistrare a acestei mărci, o eventuală rea-credință a intervenientei nu ar putea demonstra o eroare de natură să afecteze concluzia camerei de recurs potrivit căreia declararea nulității mărcii în

litigiu era justificată. Astfel, după cum a subliniat în mod întemeiat camera de recurs la punctul 22 din decizia atacată, cauza de nulitate privind reaua-credință se bazează pe un interes public și nu ar putea, așadar, să depindă de reaua-credință a persoanei care solicită anularea mărcii.

160 În orice caz, trebuie arătat că reclamanta nu precizează „cunoștințele de inițiat” ale avocatului intervenientei, de care aceasta din urmă ar fi putut să profite în mod necinstit. Astfel, având în vedere caracterul abuziv al strategiei de depunere folosite de domnul A. (a se vedea punctele 49-52 de mai sus), avocatul intervenientei nu ar fi fost obligat să se abțină să asiste un client pentru a solicita înregistrarea unei mărci susceptibile să intre în conflict cu un semn vizat de această strategie.

161 Cât privește obiecțiunea întemeiată pe faptul că afirmațiile intervenientei ar fi trebuit să fie privite de camera de recurs cu un ochi critic, trebuie amintit că, fără a aduce atingere argumentelor reclamantei care nu au fost examinate din cauza caracterului lor inoperant (a se vedea punctele 154 și 155 de mai sus), analiza argumentelor sale nu a scos la iveală nicio încălcare de către camera de recurs a obligației de a analiza din oficiu situația de fapt, prevăzută la articolul 76 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, sau a principiului bunei administrări. În rest, această obiecțiune trebuie respinsă în fond, în temeiul articolului 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului din 2 mai 1991, întrucât reclamanta nu a precizat care erau considerațiile camerei de recurs pe care a urmărit să le conteste prin intermediul acestei obiecțiuni.

162 În consecință, argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că, în plus, camera de recurs ar fi trebuit să țină cont de reaua-credință a intervenientei trebuie de asemenea respins și, implicit, toate argumentele invocate în susținerea cererii de anulare a deciziei atacate.

163 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, acțiunea trebuie, așadar, respinsă în totalitate fără să fie necesară pronunțarea asupra admisibilității sale.

Cu privire la cheltuielile de judecată

164 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor EUIPO și ale intervenientei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a noua)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Copernicus-Trademarks Ltd ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, să suporte și cheltuielile de judecată efectuate de Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) și de Maquet GmbH.

Berardis Czúcz Popescu

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 7 iulie 2016.

Semnături